

CHỮ HIẾU

Một người bạn kể cho tôi nghe câu chuyện bà mẹ và con gái. Bà góa chồng từ hồi còn trẻ ở vậy nuôi con. Con gái lấy chồng, thằng rể lười biếng nên bà hay la con gái. Khu vực bà ở phóng đường, có đền bù phần đất bị lấy. Bà không biết chữ nên con gái kê ký chỗ nào thì bà ký. Sau đó con gái hay nói hỗn, bà giận đuổi nó đi.

Nó dọn đi, sau một tháng thì có người đến đưa ra giấy tờ chủ quyền nhà. Yêu cầu bà ra khỏi nhà, không sẽ bị cưỡng chế. Bà dọn ra khỏi nhà và ở ngay tại vỉa hè căn nhà của mình và nhờ luật sư can thiệp. Luật sư cũng bó tay, vì bà đã ký giấy cho con gái toàn bộ căn nhà. Bà không biết chữ.

Tại trước khu chợ Phúc Lộc Thọ, California, Phuc Jean cũng đã gặp một bà mẹ Việt Nam lụ khụ ngã nón ăn mày. Không biết bà sang Mỹ đã lâu hay bây giờ mới qua? Tại sao bà lại phải ăn mày ở cái xứ người già có tiền trợ cấp xã hội đàng hoàng? Ôi, vì sao? tại sao? làm sao?

Trong giờ lễ Chủ Nhật, tại Nhà Thờ Saint Columban, Linh Mục T. đã làm nhiều người nghe phải nhỏ lệ khi ông kể một câu chuyện về một người mẹ đã nuôi cả mười đứa con thành công về tài chánh, đứa bác sĩ, đứa kỹ sư, dược sĩ, nhưng rồi cả mười đứa con ấy, không nuôi nổi một bà mẹ già. Đứa nào cũng có lý do để từ chối không muốn ở với mẹ.

Linh Mục T. cũng kể lại: lúc ông còn ở Chicago, có một lần trong thời tiết lạnh giá, đến thăm một bà Mẹ, thấy căn nhà rộng mông mênh, không có ai, vì hai vợ chồng đứa con đi làm cả. Điều ông quan tâm là thấy trong nhà rất lạnh, bà mẹ phải mặc hai áo nhưng vẫn lạnh cóng. Ông có hỏi bà mẹ tại sao không mở máy sưởi, thì bà mẹ cho biết là không dám mở vì sợ khi con đi làm về, sẽ cảm râm là “tốn tiền điện quá!”.

Những đứa con sang trọng kia, có thể chờ đến ngày Lễ Mẹ, thì đưa mẹ ra ăn tô phở, hoặc gọi điện thoại về nhà, nói: “I love you, mom!” Thế là đủ bổn phận của một đứa con thành công ở Mỹ đối với người mẹ yêu dấu của mình.

Một bà mẹ đã dành dụm bao năm buôn gánh bán bưng để cho con vượt biên một mình. Sau đó, khi đứa con được mẹ qua đến Mỹ, thằng con sợ vợ quá, không dám để mẹ ngủ trong phòng, mà bảo mẹ phải ngủ dưới đất trong phòng khách. Một lần, con chó xù của hai vợ chồng đứng đái ngay vào đầu

mẹ. Bà mẹ kêu lên, thì đứa con dâu cười, trong khi chồng đứng yên, chẳng dám nói gì.

Bà mẹ khác, không được ở chung với con trai, phải thuê một phòng của người bạn, vì sức khoẻ yếu, lúc nào cũng lo là chết không có ai chôn. Khi nghe nói về bảo hiểm nhân thọ, bà có năn nỉ thằng con trai đứng tên mua giùm, để bà bớt chút tiền già và đóng hàng tháng để mai sau con có tiền lo hậu sự cho bà, nhưng đứa con dâu nhất định không chịu, cho rằng “tốn tiền vô ích, chết thì thiêu, tro xuống biển là xong, chôn làm gì cho mất thời giờ đi chăm sóc”. Bà cụ uất quá, phát bệnh và qua đời. Không biết rồi bà có được chôn cất đàng hoàng theo ý muốn, hay lại bị cô con dâu rải tro ra biển.

Không thiếu những bà mẹ khi đến thăm con trai, phải ngồi nhìn vợ chồng ăn uống ríu rít với nhau, vì con dâu không chịu dọn thêm một chén cơm mời mẹ.

Một bà mẹ nhớ con nhớ cháu quá, đến thăm con, nhưng sợ con dâu sẽ nhiech móc thằng chồng, nên vừa vào tới cửa đã vội thanh minh: “Mẹ không ăn cơm đâu! Mẹ vừa ăn phở xong, còn no đầy bụng. Mẹ chỉ đến cho thằng cháu nội món quà thôi rồi về!”

Không thiếu những bà mẹ vì lỡ đánh đổ một chút nước trên thảm mà bị con nhiech móc toi bời. “Trời đất ơi! Cái thảm của người ta cả vài ngàn bạc mà đánh đổ đánh tháo ra thế thì có chết không?”

Có bà mẹ bị bệnh ung thư, biết là sắp chết, mong được con gái đưa về Việt Nam, nhưng con đồ thừa chồng không cho phép về, rồi biến mất tăm, sợ trách nhiệm. Bà Mẹ phải nhờ người đưa ra phi trường, nhờ người dựng đi cùng chuyến bay chăm sóc cho đến khi về tới nhà. Từ lúc đó đến lúc mẹ mất, cả con gái lẫn con rể, cháu chắt cũng chẳng hề gọi điện thoại hỏi thăm một lần.

Một bà mẹ già trên 70 tuổi rồi, có thằng con trai thành công lẫy lừng, bốn, năm căn nhà cho thuê, nhưng bà mẹ phải lụm cùm đi giữ trẻ, nói đúng ra là đi ở đợ vì phải lau nhà, rửa chén, nấu cơm, để có tiền tiêu vặt gộp với tiền già. Mỗi khi gặp bà con quên, chưa cần hỏi, bà đã vội thanh minh:

“Áy, tôi ngồi không cũng chả biết làm gì, thôi thì đi làm cho nó qua ngày, kéo ở nhà rộng quá, một mình buồn lắm!”

Trong một cuộc hội thoại, một bà mẹ đã khóc nức nở vì chỉ đưa con gái phụ rẫy, bỏ bà một mình cô đơn. Bà chỉ có một đứa con gái duy nhất, chồng bà đã mất. Trong bao nhiêu năm, bà đã gồng gánh nuôi con, rồi cùng vượt biên với con, tưởng mang hạnh phúc cho hai mẹ con, ai ngờ cô con gái chờ đúng 18 tuổi là lẳng lẳng xách vali ra đi. Nước mắt bà đã chảy cho chồng giờ lại chảy hết cho con.

Tại những nhà dưỡng lão gần trung tâm Thủ Đô Tị Nạn, có biết bao nhiêu bà mẹ ngày đêm ngóng con đến thăm nhưng vẫn biết vô âm tín. Một bà cụ suốt ba năm dài, không bao giờ chịu bước xuống giường, vì biết rằng chẳng bao giờ có đứa con nào đến thăm. Bà đã lẳng lẳng nằm suốt ngày trên giường như một sự trừng phạt chính mình vì đã thương yêu con cái quá sức để đến tình trạng bị bỏ bê như hiện tại. Sau ba năm, bà mất vì các vết lở, vì nổi u uất, mà những người chăm sóc bà vẫn không biết gia cảnh bà như thế nào, vì bà không hề nhắc đến. Có điều chắc chắn là khi bà còn là một thiếu nữ, bà phải là một mẫu người làm cho nhiều người theo đuổi, quyến luyến, tôn sùng. Chắc chắn bà đã trải qua bao năm tháng thật tươi đẹp, vì cho đến khi mất, khuôn mặt bà, những ngón tay bà, và dáng dấp bà vẫn khoan thai, dịu dàng, pha một chút quý phái. Nhưng tất cả những bí ẩn đó đã được bà mang xuống mồ một cách trầm lặng.

Một buổi chiều tháng 5, tại một tiệm phở Việt Nam, một mẹ già đứng tần ngần bên cánh cửa. Khi được mời vào, mẹ cho biết mẹ không đói, nhưng chỉ muốn đứng nhìn những khuôn mặt vui vẻ, để nhớ đến con mình, đứa con đã bỏ bà đi tiểu bang khác, để mẹ ở với đứa cháu là một tên nghiện rượu, đã hăm dọa đánh bà hoài. Hắn đã lấy hết tiền trợ cấp của bà, lại còn xua đuổi bà như cùi hủi. Hôm nay, hắn lái xe chở bà đến đầu chợ, đẩy bà xuống và bảo bà cút đi! Bà biết đi đâu bây giờ?

Trong một căn phòng điều trị tại bệnh viện Ung Thư, một bà cụ đã gào lên nức nở khi người bệnh nằm bên được chuyển đi nơi khác. “Bà ơi! Bà bỏ tôi sao? Bà ơi! Đừng đi! Đừng bỏ tôi nằm một mình! Tôi sợ lắm, bà ơi!”

Những tiếng kêu, tiếng khóc nức nhen đó lặp đi lặp lại làm người bệnh sắp chuyển đi cũng khóc theo. Người y tá cũng khóc lặng lẽ. Anh con trai của người sắp đi xa, không cầm được giọt lệ, cũng đứng nức nở. Cả căn phòng như ngập nước mắt. Màu trắng của những tấm trải giường, màu trắng tấm áo cánh của bà cụ như những tấm khăn liệm, tự nhiên sáng lên, buồn bã. Bà cụ nằm lại đó đã không có đứa con nào ở gần đây. Chúng đã mỗi đứa mỗi nơi, như những cánh chim không bao giờ trở lại.

Trên đại lộ Bolsa, thỉnh thoảng người ta thấy một bà mẹ già, đẩy chiếc xe chợ trên chứa đầy đồ linh tinh. Mẹ chỉ có một cái nón lá để che nắng che mưa. Khuôn mặt khắc khổ của mẹ như những đường rãnh bùn lầy nước đọng.

Và đâu đó ở chợ Cầu Ông Lãnh, Thủ Thiêm, gần bến Ninh Kiều, Bắc Mỹ Thuận hay ở gần cầu Tràng Tiền, Chợ Đông Ba? Có những bà mẹ rách rưới lang thang. Mẹ ơi! Mẹ đi về đâu, hỡi mẹ?

Những đứa con của mẹ giờ chắc đang vui vầy...

Những bà mẹ ở trên là hiện thân của những bà mẹ Việt Nam đau khổ, đã hy sinh cả cuộc đời cho con cái, nhưng khi con cái phụ rẫy, bỏ bê cũng im lặng chấp nhận cho đến hết cuộc đời. Có biết bao nhiêu trường hợp như thế ở trong cộng đồng Việt Nam Hải ngoại và ở Việt Nam ta. Biết bao bà mẹ âm thầm lặng lẽ chịu đựng tất cả những đau khổ từ khi lấy chồng, sinh con rồi ráng nuôi dạy con nên người, sau đó lại chấp nhận những đứa con bất hiếu như một định mệnh mà không hề thốt lời than vãn?

Bạn ơi! Mẹ là người duy nhất trên thế giới này có thể hy sinh cuộc sống của mình cho bạn vô điều kiện. Mẹ không bỏ bạn khi bạn còn bé. Vì vậy bạn đừng rời bỏ họ khi họ về già bạn nhé!

Chu Tất Tiến

Nguồn: <https://groups.google.com/d/msgid/nhanbandiendan/CACgDbjp0a-w6XC-gCNibbkVMKeDBGBTMZyi4su4XYovTBMwQXg%40mail.gmail.com>.

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/ChuTatTien.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11500 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC